

Вера Борисова

За една вечер Ники беше
Коледа

Сред тълпата от празнично облечени, порядъчно подпийнали и развеселени хора в клуба „Фламенко“, момичето в черно просто биеше на очи. Беше на не повече от шестнадесет и стоеше съвсем само на бара, забило блуждаещия си поглед в чашата с екзотичен коктейл. Не говореше с никого, не се интересуваше от нищо, а навръх Бъдни вечер подобно поведение говореше за сериозни проблеми. Барманът я наблюдаваше от петнадесет минути и с всяка следваща, която изминаваше, интересът му нарастваше все повече. Не че беше необичайно шестнадесетгодишно момиче да се намира в бар по това време, напротив, точно младежите от тази възраст пълнеха заведенията. Просто в погледа ѝ имаше прекалено много тъга и дори безразличие, за да бъде отминат без въпроса: „За какво ли си мисли?“ Така че барманът се приближи, разтърсвайки поредния коктейл, и я попита:

– Сама ли си, малката?

Момичето в черно бавно вдигна тъмните си очи към него. Личеше си, че е леко замаяно от алкохола, но не беше пияно. То го огледа критично, след което грубо отвърна:

– Не съм ти никаква „малка“ и това, дали съм сама, не ти влиза в работата!

Барманът не се притесни от тона ѝ ни най-малко. Той изсипа приготвения алкохол в

чаша и се зае да го украсява. Добави сметана, коледно чадърче и сламка и го остави на чакащата сервитьорка. После се обърна към момичето в черно с широка усмивка и продължи разговора:

– Всъщност, на мен ми изглеждаш малка, така че ще ти викам „малката“. Освен ако нямаш някакво име, което бих могъл да използвам вместо това?

– Добре, печелиш, умнико! – предаде се тя – Аз съм Николета. А твоето заглавие как е?

– Борислав, но всички...

– Тогава ми дай още едно, Боби – прекъсна го момичето и вперил в него развеселен поглед.

Сега вече барманът беше леко смутен. Но колкото и грубо да се отнасяше Николета, той не преставаше да ѝ съчувства за нещо, което дори не знаеше. Беше сигурен, че шефът му нямаше да е особено доволен, ако чуе следващите му думи, но все пак се облегна на плота и бавно отговори:

– Съжалявам, но няма да стане, Ники. И без това пи достатъчно.

– Шегуваш ли се! – засмя се тя, а лицето ѝ просто засия, озарено от усмивка, макар и

иронична – Та до сега съм изпила само една „Маргарита“!

– И това ти е дошло в повече.

– Или ми дай да пия, или да върви по дяволите този скапан клуб! В града е пълно с

други дупки като тая и с по-умни бармани от теб.

Николета беше ядосана. Личеше си по яростния поглед и вирнатото остро носле. Тя понечи да стане от стола, но Боби я хвана за ръката ѝ я дръпна обратно.

– Виж, Ники – тихо започна той – Ще ти приготвя нещо с натурален сок, аз черпя, а ти ще стоиш тук, може дори да потанцуваш, но никакво пиене. Ясно?

Изведнъж изразът по лицето на момичето се смени от груб и дързък с очуден. Тя впери поглед изненадана.

– Я виж ти, някой се е загрижил за мен! А днес дори не съм с къса пола! Понякога просто не разбирам мъжете.

– Не си мисли, че го правя, защото ми харесваш – обади се Боби, но щом разбра, че думите му я обидиха, побърза да добави – Вярно е, че си ми симпатична, но причината е, че днес просто не искам да виждам тъжни хора. Нали все пак е Коледа!

– Така ли? Е, и?

– Как така е, и? Къде ти е празничното настроение, Ники?

– Сигурно съм го изгубила някъде по пътя. Ама ти наистина си бил за лудницата. Нищо

чудно. При тази силна музика кой не би се побъркал!

Николета се обърна към хората на дансинга. Гледаше гора от стройни тела, извиващи се под напора на силни ритми. Музиката беше фон, музиката беше главна героиня, музиката беше... и всичко, и нищо. За Ники бе нищо. Нищо друго, освен дразнещ шум, който прекалено силно атакуваше съзнанието ѝ. Тя обичаше да танцува, но не и днес. Днес беше прекалено наранена и разочарована, за да празнува.

Тя се обърна отново към Боби, който през това време беше останал загледан в нея. Просто едно момиче на около шестнадесет с тесен черен панталон, тънка черна блузка, грим и, разбира се, високи обувки. Но в погледа ѝ се криеше болка на преждевременно пораснало дете, осъзнало проблеми, за които му е било прекалено рано да разбира.

– Е, какво става с натуралния ми микс? – извади го от мислите му вече мекият ѝ и приятен глас – Или може би реши, че не си заслужава да

се занимаваш с мен?

– Ще е готов след минутка – отговори Боби – Само да изпълня още една поръчка.

Той се отдалечи към другия край на бара, където го чакаше поредната сервитьорка с поредната поръчка. Но той беше щастлив, защото беше Коледа.

В клуба хората се веселяха различно, но никой не се чувстваше сам... освен момичето в черно на бара. Тя гледаше разливащото се шампанско, коледната украса по стените и масите и хората, които се наслаждаваха на мига. Силната музика и шумът вече почти не достигаха до съзнанието ѝ и тя просто наблюдаваше приятни мъже и жени, танцуващи и разменящи си искрящи погледи. Някои изпълнени с възхищение, други с щастие, трети със завладяващо желание. Но за Ники те бяха просто маса, маса от същества, които нямаха нищо общо с нея. Те обичаха и можеха да бъдат обичани. А тя искаше да забрави, че многократно бе отхвърляна, пренебрегвана и използвана от хора, съставлящи тази маса, маса от щастливци.

Не бяха изминали и пет минути и Боби се върна при нея с коктейла ѝ от натурални сокове.

– Не знам дали ще ти хареса, но по-малката ми сестра го обожава – усмихна се той и Ники му отвърна със същия жест.

– На нея ли ти приличам? – попита тя, отпивайки през сламката.

– Не.

– Тогава защо ми обръщаш такова внимание?

– Нали вече ти казах, че не искам да виждам тъжни хора на Коледа.

А ти си дори повече

от тъжна.

– Я ми кажи нещо, Боби! – тя се приближи към него – Ти май се опитваш да ме излъжеш, че ти прави кеф да си тук на Коледа и да приготвяш коктейли на разни разглезени курви и богати момченца? Съжалявам много, но една „Маргарита“ не прави чудеса. Не съм толкова пияна, за да ти повярвам.

Боби се засмя искрено и шумно, а смехът му я смути много. Той се наведе и леко я перна по нослето.

– Ти си била наистина адски устата! – възкликна той – Вярно е, че това не е най-приятния начин за изкарване на Коледа, но по-важното е, че аз самият съм настроен да мисля положително днес и съм решил да празнувам. А при такова положение вече не е важно къде се намираш. Просто се забавлявай!

– Да бе! – кисело отвърна Ники – Как пък не! Защо да не си у дома си, със семейството си, а да киснеш тук цяла нощ, без дори да можеш да потанцуваш? Всъщност, сега роднините ти сигурно те чакат да се прибереш.

– Едва ли – поклати глава Боби все така усмихнат – Аз не съм от тук, само работя и уча в Търново. Иначе съм роден в Смолян. Там живеят и близките ми. Но отдавна не съм си ходил и се съмнявам да ме очакват. Сега в Търново съм си като вкъщи.

– Значи си сам?

– Не съвсем. Приятелката ми Поля също работи тук. Виждаш ли я, до 11-та маса.

– Коя пък е тази 11-та маса?

– Тази, която е близо до пулта на DJ-я.

– Искаш да кажеш, че приятелката ти е онази сервитьорка там? – повдигна изненадана

вежди Николета.

– Точно така. Е, не ти ли харесва?

– Не е лоша – огледа я критично Ники – Поля ли беше? Бива си я, но ти заслужаваш

нещо по-добро. Прекалено си хубав за нея.

Боби се усмихна леко:

– Ще го приема като комплимент, но да знаеш, че по принцип не се говори така. Когато някой ти представя гаджето си, трябва да се правиш, че много ти харесва.

– Глупости! – възрази бурно Николета – Ако не ми хареса, ще си кажа, че ми прилича на крава и толкова. Мразя преструвките! Ако някой не ми допада, просто си го съобщавам. Но ти, Боби, си ми симпатичен. Готин си, ама малко ти хлопа дъската! Та значи си празнувате с Поля в тази дупка?

– Всъщност, има толкова много работа, че дори не можем да се видим, и все пак... А ти? Къде са вашите? Няма ли с кого да празнуваш?

Николета изведнъж помръкна и изгуби предишното си настроение. Личеше си, че това не беше нещо, за което ѝ се говореше особено. Тя се наведе към чашата си и отпи през сламката, без да дава знак, че въобще ще проговори повече.

Към бара се приближи Поля с уморена крачка и остави поръчката си, след което Боби се зае да я изпълни. Докато се занимаваше с това, той отправи любопитен поглед към Ники.

– Езика ли си глътна? Защо мълчиш?

– Искаш да разбереш защо съм в такова кофти настроение, нали? – вдигна тъмния си

поглед тя. Току-що беше решила да разкаже, каквото я мъчеше.

– Всъщност, е точно така – призна си неохотно той – Да не би да си избягала от вкъщи?

– Все още не.

– Тогава защо не си с вашите?

– Не аз, те не са с мен – тихо се обади Николета – Баща ми е в София, защото

официално утре има делова среща с някои от неговите костюмирани маймуни, които нарича „бизнес партньори“. А истината е, че най-вероятно е с любовницата си. Майка ми реши, че трябва да празнуваме с някаква нейна приятелка. Така че ме замъкна у дома ѝ, а там беше организирано нещо като тъпо женско парти. Майка ми се помъкна на някъде с нейните празноглави приятелки и аз реших да се измъкна. Няма да забележи отсъствието ми, докато не реши да си тръгва, а до тогава има доста време. Така че, ето ме тук!

– Не звучи много приятно – обади се Боби, клатейки глава – Но все пак можеше да отидеш при някой от приятелите си, защото в бара...

– Аз нямам приятели – прекъсна го тя.

– Как така нямаш? Всеки има поне един приятел.

– Аз нямам. Всичките ми познати са използвачи и тарикати. На тях не може да се

разчита, въобще! Дори предпочитам да съм сама, от колкото с тях. Едва ли някой мой приятел би се загрижил за мен така, както ти тази вечер, без дори да ме познаваш.

– Значи при теб нещата не са много розови – обади се замислен Боби.

– Ти сигурно си останал с впечатлението, че съм малко, разглезено момиченце с голяма

уста, с което трудно се говори, но аз обикновено не съм такава. Обичам да танцувам, да се забавлявам и до сега съм се напивала само веднъж.

– Само веднъж? – усмихна се Боби.

– Само веднъж. Но когато останеш съвсем сам на Коледа, започваш да гледаш на света

по малко по-различен начин. Дойдох тук, за да се напия и, знам ли, може би и майка ми щеше най-после да ми обърна внимание, ако изчезнех. Но виждам, че и това не мога да свърша, както трябва. Започвам да

намразвам Коледа!

– Недей така, това е хубав празник!

Николета тъкмо щеше да възрази, когато към нея се приближи мъжът, който водеше

коледната програма в клуба. С микрофон в ръка той се обърна към нея:

– А ти какво ще кажеш? Не искаш ли да участваш в конкурса за момиче – Коледа на

клуб „Фламенко“?

Ники се обърна към Боби объркана, с питаш поглед, а той тихо й каза: „Защо не?“ Тя се

поколеба за миг, а после се изправи от стола и попита мъжа с микрофона:

– Какво трябва да направя?

– Първо да ни кажеш името си.

– Николета.

– Е, дами и господа, намерихме си и последната – трета участничка в конкурса и това е

Николета! – после мъжът се обърна към нея – И така, Ники, сега ще ти задам три въпроса, на които другите две момичета вече отговориха. По тях публиката ще те оценява. Готова ли си?

– Разбира се – кимна тя.

– Добре. Ето първият въпрос: Закъсала си с колата извън града навръх Бъдни вечер и

изведнъж виждаш шейната на Дядо Коледа. Тя е единствената ти надежда да се прибереш? Как ще я спреш?

Ники се замисли за кратко, после се усмихна и взе микрофона:

– Ще си облека бялата нощница, ще размахам ръце и ще извикам: „Ей, накъде без Снежанка!“

– Добре, Ники, и аз бих искал да те видя по бяла нощница – пошегува се водещият.

– Само ако имаш летяща шейна! – отвърна тя и публиката я аплодира.

– Така, сложи ме на място. А сега следващия въпрос: Какво ще направиш, ако видиш

приятеля си да се целува със Снежанка?

– Това е лесно! Ще посъветвам Снежанка да не се занимава с джудже като него.

– Браво, Ники! Публиката явно те харесва. И сега последния

въпрос: Какво би си

оставила за спомен от тази вечер под Коледната елха?

Николета замълча с поглед, вперен в пода. За момент се обърна към Боби, който също

като публиката с нетърпение очакваше отговора ѝ. Тя се колебаеше.

– Този въпрос май те затрудни? – обади се мъжът с микрофона.

– Не – бързо отвърна тя – Просто се колебая, дали да го кажа.

Всъщност, бих искала да

си запазя под елхата момчето от бара, Боби, с когото току-що се запознах, но вече го чувствам като стар приятел. И нека Поля не се сърди, няма нищо повече.

Публиката отново я аплодира бурно и силно. Водещият също я поздравя. Последното изпитание от конкурса бе трите съпернички да танцуват едновременно на части от няколко песни. След това организаторите на конкурса се оттеглиха, за да преброят гласовете на публиката.

Ники се върна на мястото си на бара. Боби в момента даваше изпълнената поръчка на една от сервитьорките. Така че Николета се зае да довършва натуралния си микс и едновременно с това наблюдаваше Борислав. Той беше не много висок, стилно облечен, тъмнокос, с чаровна усмивка. Имаше невинно детско изражение и сръчни движения на барман със стаж. Беше симпатичен и забавен, което го правеше специален. Двете неща рядко се срещаха заедно.

Ники прекара следващите минути в тихо размишление и скрито съзерцаване. Накрая достигна до извода, че ще е най-добре да се прибере, или по-точно да се върне на партито, което бе изоставила преди два часа. Може би ако се постарееше, щеше да успее да си намери някое тихо място, където да си прочете коледна приказка. Не вярваше, че майка ѝ е усетила отсъствието ѝ. Отдавна не вярваше в такива чудеса и може би за това Коледа вече не ѝ изглеждаше същата. Понякога се улавяше, че не вярва и в щастието.

– Хареса ли ти специално приготвеното питие, момиче–Коледа? – стресна я гласът на Боби.

Тя вдигна поглед към него и разсеяно отвърна:

– Все още не съм спечелила, много бързаш.

– Все още не, но ще спечелиш – намигна ѝ той – Беше страхотна, пък и танцуваш

просто убийствено!

– Благодаря ти, Боби! Дано само не се сърдиш за последното, което

казах, защото

наистина го мисля. Чувствам те като стар приятел.

– Защо да се сърдя? – изненада се се Боби – Напротив, поласкан съм. А ти? Над какво се

беше замислила толкова?

– Аз ли? – уморено се усмихна тя – Мислех си за чудеса.

– Точно така! – щракна с пръсти Боби – Ето че започваш да усещаш Коледа. Това е

единствения ден, в който наистина се случват чудеса. Просто въздухът е наситен с тях и можеш...

– Боби? – прекъсна го тя – Всъщност, мислех си, че не вярвам в чудеса и то от доста време.

– О! – помръкна той – Как е възможно подобно нещо? Да не вярваш в чудеса? Това вече на нищо не прилича. Но ще се опитам да поправа нещата. Хайде, ела!

– Къде?

– Ще отидем навън за малко – обясни той, след което се провикна – Хей, Стъки ще ме

заместиш ли за минутка?

Другият барман кимна и Боби тръгна към някаква врата в дъното на заведението. Николета дотича след него и бързо попита:

– Как се казва колегата ти, че му викаш Стъки?

– Станислав – отвърна Боби – Честно казано, някои родители просто измъчват децата си

с подобни имена.

Боби отвори вратата и се озоваха на нещо като тераса, от която се виждаше старата част на града. Тъмната река бавно се извиваше около прочутите накацали къщурки. Валеше лек снежец, а светлината на Луната блещукаше върху къдриците на реката. Белите преспи сняг целите лъщяха в своята студена нежност, а далечината се криеше някъде сред мекия мрак.

Косата на Ники бързо се напълни с бели снежинки. Те падаха по лицето ѝ, дрехите ѝ, въртяха се наоколо, а някои угасваха в реката. Не духаше вятър, не беше прекалено студено. Просто над целия град се сипеше бяла магия.

– Виж пълната Луна – посочи Боби – Като я гледаш такава, сякаш виждаш шейна с елени там горе. Струва ми се толкова естествено. Не може да не вярваш в чудеса като виждаш тази гледка.

– Ти си много романтичен, а Боби? – усмихна се тя – Уж аз съм

малката, а всъщност ти говориш като някое ентузиазизирано хлапе. Права бях като казах, че ти хлопа дъската.

– Глупости! – засмя се Боби – Просто като малък винаги съм имал вълшебни Коледи. Обичах сладкото напрежение на Бъдни вечер, когато очаквах да дойде време за подаръците. А пък на сутринта стоях на топло в стаята и гледах през прозореца. Сега ми е останало едно такова хубаво предчувствие, че нещо вълшебно ще се случи и е така всяка Коледа. Дори не подозираш, колко си ограбена, щом не вярваш в чудеса. Нищо ли не трепва в теб, когато гледаш тази панорама или слушаш коледни песнички?

– Всъщност, не съм съвсем безчувствена към тези неща – обади се замислена Ники, триейки ръце, за да ги стопли – Обикновено пред елха или слушайки коледни песнички, плача. Става ми гадно, че аз нито веднъж не съм се радвала така, какато другите, на тази дата. Сякаш някой ми е откраднал нещо скъпо. Всички са щастливи, а аз плача...

– Е, щом е така – обади се Боби – изглежда ще трябва да си прекараш добре поне този път. Запомни тази гледка, тя ще ти дава необходимото настроение! Искаш ли сега да влезем обратно вътре и да разберем какво е станало с конкурса?

Вътре в шумното заведение продължаваше да цари приятно настроение и силна музика. Беше леко задимено, топло и шумно. Хората все так танцуваха около елхата, украсена и поставена в центъра на дансинга. Тук-таме проблясваха стъклените играчки, закачени по стените, масите и бара. Организаторите на конкурса все още не бяха готови с преброяването, така че Ники отиде да потанцува. Не можеше да не признае, поне пред себе си, че Боби бе успял до някъде да я зарази с настроението си. Вече не се чувстваше толкова сама. Хората я гледаха с любопитство, някой ѝ казваха, че ще стискат палци тя да стане момиче Коледа и дори се запозна с някои момчета, с които потанцува. Без дори да го осъзнава, тя очакваше нещо вълнуващо. От време на време отправяше по един поглед, изпълнен с благодарност, към Боби. И тъкмо, когато хубавата музика беше започнала да я завладява, тя изведнъж спря и прожекторите осветиха водещия.

– Е, купонджии – провикна се той – готови ли сте да разберете коя от трите сладурани сте избрали за момиче-Коледа?

Публиката зашумя и се чуха отделни викове „да“. Дори може би се усети напрежение във въздуха. Тогава мъжът приближи микрофона до устата си, заби поглед в едно листче и със силен глас обяви:

– И победителката е... Да ви изтормозя ли още малко...

Публиката недоволно зашумя.

– Добре, няма. Момиче-Коледа е... Николета – нашата трета участничка. Честито,

Ники! Ела при нас, не се срамувай, въпреки, че ти май не си от срамежливите.

Николета не се изненада много. Не знаеше как, но Боби я беше накарал да повярва, че

тя е победителката, а това, което се случваше в момента, доказваше, че Боби говореше неща, в които е твърдо убеден. Така че тя гордо излезе напред при водещия с усмивка и увереност.

Освен че получи червено наметало в стил Дядо Коледа и правото да изсипе чувала с подаръци в публиката, Ники се сдобил с бутилка шампанско и диск с най-добрите коледни песнички. По някое време и Боби беше в публиката и не спираше да ѝ ръкопляска. После, след като потанцува с Поля, той отдели един танц на Николета. Докато се движеха под силните и приятни звуци на поредната песен, Боби промълви близо до ухото ѝ:

– Надявам се, че успях да променя мнението ти за Коледа?

Ники се засмя чаровно и му отвърна щастлива:

– Боби, за една вечер аз съм Коледа!

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3430>]